

Komu se smeje?

Ha, ha, ha, ha, . . .
Solnček smehljá se
Sredi nebá . . .
Komu li smeje
Solnček se zlati? —
Morda zeleni
Smeje se gori,
Ali zeleni,
Cvetni se trati;

Morda se smeje
Vinski gorici,
Ali pa nežni
Drobni cvetici,
Ali pa morda
Celi zemljici . . .?
Ne, ne, ne, ne,
Solnček se smeje
Tebi, nedolžno detínsko srcé!

Aleksij Ivanov.



Kratkočasnica.

Ko je umrl v Frankobrodu stari Rotšild, najbogatejši mož svojega časa, se je prav bridko razjokal neki ovčar. „Kaj pa je?“ ga vpraša znanec. „Ker je stari Rotšild umrl!“, vzdihne revež. „Pa kaj te to tako žalosti, saj nista bila v sorodu“ — „Seveda ne, in ravno to je žalostno.“

J. Kovec.

Zastavica.

Voščilo za god.

(J. E. Bogumil.)

Dobrotno naj ti da nebo
Bolest, nesrečo, žalost, zlo,
Težav in križev brez števila
Naj bi nebesa ti delila!
In zlate sreče solnčni žar
Naj več ne vrne se nikdar!
Kar slabega je tu na sveti,
To k godu hočem ti želeti.

Kar tvoje srce poželi,
Naj dobri angel prepodi!
Odrne naj dobrotni Oče
Vesele dneve in cvetoče!
Naj spremlja tebe, moj otrok,
Trpljenje grenko, jok in stok,
Dal dobri Bog, da ne zgodi se,
Da srce tvoje veseli se!

Lojzek: „Nikdar več ne berem tega „Angelčka“, pogledjte, mama, kaj mi želi za god.“

Mama: „Ti ne znaš brati, Lojzek. Le še enkrat preberi, pa prav preberi, boš videl, da ti „Angelček“ ne more želeti slabega. (Kdor vé, kako mora Lojzek brati, naj pošlje svoje ime „Angelčku“.)